

Arrest

**nr. 338 590 van 26 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI
Louisalaan 441/13
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2024 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek aan de hand van de EUODAC-databank leert dat verzoeker in Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 november 2017. Nog wordt aan de hand van de SIS-databank vastgesteld dat verzoeker door Frankrijk staat geseind met het oog op weigering van toegang en verblijf overeenkomstig de artikelen 24 en 25 van de Verordening (EU) 2018/1861.

1.3. Verzoeker wordt op 1 oktober 2024 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 3 oktober 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Frankrijk, dat dit verzoek op 16 oktober 2024 aanvaardt op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris neemt op 21 oktober 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 november 2024 dient verzoeker tegen dit overdrachtsbesluit aan Frankrijk een gewoon schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnr. 327 869.

1.6. Op 10 april 2025 beslist de minister van Asiel en Migratie tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer tot 18 maanden, omwille van het onderduiken van verzoeker. Op dezelfde dag brengt hij de Franse autoriteiten hiervan op de hoogte. Op 12 mei 2025 dient verzoeker tegen deze beslissing een gewoon schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnr. 339 046.

1.7. Op 15 december 2025 wordt verzoeker door de politie aangetroffen in het bezit van verschillende eerder uit een voertuig gestolen goederen. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [D.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Guinee

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 16.10.2024, uit te voeren

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.10.2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 21.10.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 15.12.2025 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 15.12.2025 dat niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 21.10.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 15.12.2025 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

[...].

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden akte door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er nog op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Gelet op artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugleidingsbeslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in zijn nota met opmerkingen.

De eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“a) Les principes

L'article 3 dispose : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Il est de jurisprudence constante que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime.

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays. La simple exposition du requérant à un traitement inhumain constitue par elle-même un traitement inhumain (Arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7.7.89: Selon l'arrêt, le fait que l'Etat expulsant ne soumet pas directement le requérant à des traitements inhumains ne saurait le relever de sa responsabilité, au regard de l'article 3, pour tout ou partie des conséquences prévisibles qu'un tel acte entraîne en dehors de sa juridiction).

La jurisprudence constante de la Cour précise que cette disposition ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention, et d'après l'article 15 § 2, il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V).

La Cour confirme que même dans les circonstances les plus difficiles, telles la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines et traitements inhumains ou dégradants, quel que soit le comportement de la personne concernée (Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, § 79, Recueil des arrêts et décisions 1996-V).

Pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux, ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge, de l'état de santé de la victime, etc. (Irlande c. Royaume-Uni, 18 janvier 1978, § 162, série A no 25, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, CEDH 2006-IX).

Parmi les autres facteurs à considérer figurent le but dans lequel le traitement a été infligé ainsi que l'intention ou la motivation qui l'ont inspiré (Voir aff. Aksoy c. Turquie, 18 décembre 1996, § 64, Recueil 1996-VI ; Egmez c. Chypre, no 30873/96, § 78, CEDH 2000-XII ; et Krastanov c. Bulgarie, no 50222/99, § 53, 30 septembre 2004), ainsi que son contexte, telle une atmosphère de vive tension et à forte charge émotionnelle (par exemple dans l'affaire Selmouni, précité, § 104, et Egmez, loc. cit.).

Elle a défini un traitement dégradant comme étant de nature à créer des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à humilier, avilir et briser éventuellement la résistance physique ou morale de la personne qui en est victime, ou à la conduire à agir contre sa volonté ou sa conscience (voir, entre autres, Keenan c. Royaume-Uni, no 27229/95, § 110, CEDH 2001-III).

Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard à la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant. Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Irlande c. Royaume-Uni, précité, § 167 ; Aksoy, précité, § 63 ; et Selmouni, précité, § 96).

La Cour rappelle aussi qu'un risque d'agissements prohibés par l'article 3 peut se heurter lui-même à ce texte s'il est suffisamment réel et immédiat. Ainsi, menacer quelqu'un de le torturer pourrait, dans des circonstances données, constituer pour le moins un traitement inhumain.

Pour apprécier les éléments qui lui permettent de dire s'il y a eu violation de l'article 3, la Cour se rallie au principe de la preuve « au-delà de tout doute raisonnable », mais ajoute qu'une telle preuve peut résulter d'un faisceau d'indices, ou de présomptions non réfutées, suffisamment graves, précis et concordants (Jalloh, précité, § 67, et Ramirez Sanchez, précité, § 117).

L'article 27 du Règlement Dublin III dispose :

« 1. Le demandeur ou une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), dispose d'un droit de recours effectif, sous la forme d'un recours contre la décision de transfert ou d'une révision, en fait et en droit, de cette décision devant une juridiction. [...] »

La loi sur les étrangers prévoit, en son article 62, § 2, que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce quant à elle, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. » (C'est nous qui soulignons)

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise.

L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision. » (C'est nous qui soulignons)

En vertu du devoir de minutie – principe général de droit de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dans le cadre du contrôle de légalité, Votre Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

b) Application au cas d'espèce

1. La partie adverse considère que la partie requérante n'a pas respecté le délai de départ volontaire qui lui avait été octroyé dans l'Annexe 26 quater qui lui avait été notifiée le 24.10.2024. Que l'évaluation de l'article 3 de la CEDH a déjà été effectuée dans ladite décision du 21/10/2024, que la partie requérante n'apporte aucun élément nouveau dans le cadre de son droit d'être entendu, qu'elle ne souffre d'aucune maladie qui l'empêcherait de retourner dans l'Etat membre responsable. Que l'évaluation de l'article 8 de la CEDH a également déjà été effectuée dans l'Annexe 26 quater du 21/10/2024, que la partie requérante n'apporte aucun élément nouveau dans le cadre de son droit d'être entendu.

2. La partie requérante estime qu'au moment de prendre la décision litigieuse, la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments de la cause et qu'elle a donné des faits qui ressortent du dossier administratif une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

3. En effet, la partie adverse occulte le fait que la partie requérante a introduit un premier recours contre la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (Annexe 26 quater) du 21/10/2024, que ce recours est toujours pendant (CCE 327 869) et qu'un deuxième recours contre la décision de prolongation du délai de transfert Dublin du 10/04/2025 a aussi été introduit et qu'il est aussi toujours pendant (CCE 339 046). (Pièces 2 et 3)

Par la même occasion, la décision litigieuse nie à la partie requérante son droit de connaître l'issue de ses recours avant d'être transféré vers l'Etat membre responsable.

Et ce, alors même que la partie requérante invoque dans lesdits recours des griefs liés notamment à la violation de l'article 3 de la CEDH en cas de transfert vers l'Etat membre responsable.

La partie requérante, se fondant principalement sur rapport AIDA France 2023 Update (ci-après, rapport AIDA ou AIDA)8, a notamment invoqué des défaillances et des problèmes structurels dans le système d'accueil français auxquels sont confrontés les demandeurs de protection internationale en France.

Ces éléments ne ressortent clairement pas de la décision attaquée.

Un transfert vers l'Etat membre responsable dans ces conditions expose la partie requérante à des traitements inhumains et dégradants.

4. La motivation telle qu'elle ressort de la décision litigieuse place Votre Conseil dans l'impossibilité d'en contrôler la légalité et ne permet pas à la partie requérante d'en comprendre les motifs.

Compte tenu de ce qui précède, la motivation de la décision litigieuse dans son ensemble témoigne d'une erreur manifeste d'appréciation.

La motivation de l'acte attaqué en est entachée et n'est donc pas adéquate.

Or, il est de jurisprudence constante, qu'une motivation inadéquate équivaut à une absence de motivation."

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed.

De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepalingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing in rechte aan te vechten.

De bestreden terugleidingsbeslissing vermeldt te zijn genomen in uitvoering van artikel 51/5, § 4, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt geduid dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl op basis van het Dublinakkoord van 16 oktober 2024 terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat, Frankrijk, nu hij de termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen vervat in het hem op 24 oktober 2024 ter kennis gebrachte overdrachtsbesluit niet heeft nageleefd. Verweerder wijst er op dat de beoordelingen inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werden gemaakt in het overdrachtsbesluit en verzoeker tijdens zijn horen op 15 december 2025 in dit verband geen andere elementen aanbracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker tevergeefs tracht voor te houden, kunnen aldus de motieven in rechte en in feite van de bestreden terugleidingsbeslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker *prima facie* geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Verzoeker betoogt verder dat er geen rekening werd gehouden met het geheel aan elementen van zijn dossier en er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Meer concreet heeft verweerder volgens hem geen acht geslagen op de bij de Raad nog hangende beroepen tegen het overdrachtsbesluit van 21 oktober 2024 en tegen de beslissing van 10 april 2025 om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden. Hij stelt dat de bestreden terugleidingsbeslissing hem het recht ontzegt om de uitkomst van deze procedures te kennen voor hij wordt overgedragen aan Frankrijk, terwijl hij nochtans grieven op grond van artikel 3 van het EVRM in deze procedures heeft aangehaald omwille van structurele tekortkomingen met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de gewone schorsings- en annulatieprocedures die hij instelde tegen het overdrachtsbesluit van 21 oktober 2024 en tegen de beslissing van 10 april 2025 om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden niet opschortend werken en niet verhinderen dat verweerder overgaat tot het nemen van een terugleidingsbeslissing en tot zijn effectieve overdracht aan Frankrijk in uitvoering van het Dublinakkoord van 16 oktober 2024. Aldus valt ook niet in te zien dat verweerder met deze hangende procedures bij de Raad specifiek rekening diende te houden in de bestreden terugleidingsbeslissing.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker, gelet op de tussengekomen terugleidingsbeslissing, de mogelijkheid had om via de procedure van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling te vragen van de hangende schorsingsverzoeken tegen het overdrachtsbesluit en de beslissing tot verlenging van de termijn van de Dublintransfer. Verzoeker heeft ook gebruik gemaakt van deze hem door artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid. Bij arresten van 24 december 2025 met nrs. 338 584 en 338 585 verwierp de Raad echter de vorderingen tot schorsing, geactiveerd via de vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In deze arresten wordt reeds vastgesteld dat verzoeker geen ernstige grief, ontleend aan artikel 3 van het EVRM, kan aantonen. In het kader van de thans voorliggende procedure brengt verzoeker ook geen andere elementen of gewijzigde omstandigheden naar voor die alsnog kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij zijn overdracht aan Frankrijk. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking in het licht van artikel 3 van het EVRM in de voormelde arresten van de Raad. De bespreking hierover in deze arresten geldt onverkort voor de bestreden terugleidingsbeslissing.

Verzoeker heeft met de huidige procedure én zijn terzelfdertijd opgestarte procedures tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het overdrachtsbesluit en de beslissing tot verlenging van de termijn van de Dublintransfer kunnen beschikken over opschortend werkende beroepen waarin hij zijn grieven heeft kunnen voorleggen aan de Raad en in het kader waarvan een *ex nunc* en volledig onderzoek inzake zijn grieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM heeft kunnen plaatsvinden. Overeenkomstig de artikelen 39/82, § 4, vierde lid en 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad in de procedures in uiterst dringende noodzakelijkheid een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat hij in de gegeven omstandigheden niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM of artikel 27 van de Dublin III-verordening.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog noch een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel noch een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 27 van de Dublin III-verordening aantoonde.

3.3.4. Verzoeker voert ten slotte een schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij duidt echter niet concreet op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden terugleidingsbeslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur – of enig ander, niet nader gedefinieerd, beginsel van behoorlijk bestuur – heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.3.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig december tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

I. CORNELIS